

Kedves Érintetti!

Aminap, amikor találkoztunk, láttam rajtad az előző napok történéseit. Láttam a feldagadt szád, és láttam a szemed alatti karikákat. Kérdeztem, hogy mi történt, mire Te csak annyit feleltél: *semmi különös...*

Mi a különös? Minden, ami nem tartozik az átlagos hétköznapiak sokszor monoton ritmusába. Különös lehet egy váratlan szerelmem érkezése, egy nem várt jutalom...

...de egy elcsattanó pofon nem lehet „semmi különös”. Az erőszak..., az bűn...! Erőszak a négy fal között, a családon belül. De mert láttam a nyomait, most már rám is tartozik. Úgy érzem, felelős vagyok asorsodért!

Megütni Téged senkinek sincs joga! Annak sem, akinek gyerekeket szültél, aki családfenntartónak mondja magát, és akivel éveket eltélle viszonylagos boldogságban.

Igen, a boldogság viszonylagos, a Tiéd is, az enyém is az. Ahány család, annyiféle kapcsolat, annyiféle oldás és kötés.

Gondolkodtam, hogy tudnék segíteni Rajtad. Talán egyszerűen csak úgy, ha leírom az én történetemet:

„Nagy szerelem volt amiénk, de hát kié nem az. Nagyon fiatalon jöttünk össze, ő volt az életemben az első férfi. Sokáig volt Ő az első az életemben... sajnos túl sokáig.

Nálunk is úgy történt minden, ahogy az történni szokott. Együttélés, házasság, gyerekek. Átlagos élet átlagos problémákkal, hétköznapi boldogsággal.

Lassan változott meg minden. Szinte észrevétlenül kúszt az erőszak az életünkbe. A párom éjszakánként járt haza, ittasan. Ha kérdőre vontam, azt ordította, hogy csak így bírja elviselni monoton életünket. Egyre többször nyúlt a pohár után, és egyre többet ivott. Szóvá tettem, megüjtött. Fölhívtam anyámat, aki azt mondta, hogy minden családban előfordul az ilyesmi, majd megváltozik, lenyugszik ő is. Hitttem neki, hittem a férjemnek, aki megígérte, hogy soha többet. Aztán még éveken keresztül ígérte...

Egyszer annyira megvert, hogy orvoshoz kellett fordulnom, a látilelettel pedig feljelentést tettem. Nem volt egyszerű lépés, de a gyerekeim miatt megtettem, meg kellett tennem. Már az iskola is jelezte, hogy baj van, állandóan agresszívak voltak, a tanulmányi eredményük is leromlott.

A rendőrségen azt mondták, a könnyű testi sértés miatt magánindítvánnyal élhetek. Kérhetem, hogy tartsák tőlem, tőlünk távol. Megtettem az első lépést. Éreztem, hogy egy pillanatra levegőhöz jutok.

Majd közöltem, hogy új életet akarok kezdeni. Emlékszem, letérdelt, könnyörgött, hogy együtt kezdjük újra, ne dobjam el a közös éveket. Annyira szánalmas volt, úgy sajnádtam, hisz mégiscsak a gyermekeim apja.

Néztem, aztán valami furcsa ízt éreztem. A múltkori pofon után kiserkenő vér ízének emléke keveredett össze az elpazarolt éveim miatt kicsorduló könnyeimmel.

Nem! Erős leszeki Erősnek kell lennem magamért, a gyermekeimért.

Tudtam, hogy van segítség! Elk kellett hinnem, hogy meg tudom csinálni, újra tudom kezdeni az életet erőszak és félelem nélkül. Megtettem! ÉRTED?”

Üdvözléttel:

Egykori Sorstársad